

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 8 rals, Cuba i Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

I. N. R. I.

A més de trenta dias, qu' están mesurant al govern. Cada sessió es una pallissa en tota regla, cada discurs una carrera de baquetas, cada argument un nyanyo... Y 'ls ministres se gueixen fent l'orni, com si 'ls diguessin Lluçia. Si fossen liberals ja serian a terra; son conservadors, y s' hi conservan.

Està bé, que s' hi conservin molts anys. Es necessari que 'l país s' acostumi a presenciar aquests espectacles, per veure si algun dia s' empipa, surt de la seva indiferència y acaba per fer lo que ja hauria hagut de realisar temps ha. Me diran que 'l govern conta ab la majoria de las Còrts, lo qual no deixa de ser una gran veritat. Pero hi ha que tenir en compte també que las eleccions van realisar-se com una pesquera, tirant las xarxas de la omnipotencia ministerial, y que las salsas del presupuesto se fan avuy totas ab *cola de peix*, de lo qual resulta qu' enganxan molt.

La gran qüestió pèl país consisteix, donchs, en inutilisar aquellas xarxas y en tirar la cuyna a terra. Quan això s' haja fet, arribarem a coll.

En otras ocasions, los conservadors si no tenian rahò, tenian pit al menos per defensarse.

Lo mónstruo terciava en tots los debats importants, feya discursos y més discursos... y en últim extrem salvava las apariencias.

Avuy, ni siquiera 's pren aquesta pena: la majoria li dona tot fet.

Parla un orador de la oposició y per més que siga una eminencia, una gloria nacional, allà veuréu alguns de aquells diputats, no coneguts ni siquiera pèl nom, enrahonant, rihent, interrompint, com si 'l respecte que 'l país professa als homes de talent no valgués ni la pena d' escoltar y callar.

Y qui contesta als arguments poderosos de l' oposició?

Un Pidal fent quatre crits d' energúmeno; un Romero Robledo permetentse mitja dotzena de xuladas dignas tot lo més del barri del Perchel.

Pero 'l monstruo calla.

Y 'ls diputats de la majoria parlan per ell, votant com un sol home tot lo que li convè al govern. Contra 'ls arguments lo despreci y 'ls vots en massa.

Ah! Era necessari que 'ls que ja havian falsejat lo sistema representatiu en la seva base, es a dir, en las eleccions, consumessen la obra comensada, trepitjant lo únich que quedava en lo Parlament, la serietat y las bonas formas en las discussions parlamentarias.

Are que això s' ha realisat, lo lògich fora que diguessen:

—Som al poder y 'ns hi quedém. Se suprimeixen las Còrts y las discussions. L' unió catòlica queda encarregada del cumpliment d' aquest acort. Las oposicions en lloch de gastar saliva podran tragarla.

Aixis al menos sabriam a que atenirnos, y veuriem si 'ls fills y 'ls nets de aquells liberals que van invertir mitj sigle de abnegació y heroisme, de lluytas y sacrificis en conquistar lo sistema constitucional, serian dignes de honrar la memoria de sos pares y de sos avis.

Perque hém arribat ja al extrem del *tant se m' endona*.

Recordis sinó que 'ls punts principals sobre que girava l' oposició dels conservadors contra 'ls fusionistas varen ser dos: l' oposició al plan econòmic de 'n Camacho y al tractat de comers ab Fransa.

En Cos Gayon, va combatre desesperadament aquell plan. Aixó tothom ho recorda.

Donchs lo mateix senyor, avuy ministre d' Hisenda, sostingué l' any passat lo plan del seu adversari, y aquest any, després de tenir més de dotze mesos de temps per presentarne un de propi, ja 's diu que 's prepara a presentar lo mateix ab algunas petites reformes encare més vexatorias pèl contribuent.

¡Pobre contribuent! Los fusionistas van arrencarli la pell, y are 'ls conservadors li arrencan las unglas, valentse dels mateixos instruments que aquells empleavan per martirizarlo.

En Cánovas en persona vá alsarse a defensar la producció nacional contra 'l tractat de comers ab Fransa.

Donchs lo mateix senyor, president avuy del Consell de Ministres presenta 'l projecte de *modus vivendi* ab Inglaterra y demana tals facultats per concertar un tractat definitiu, que totas las calamitats que llavors eran de teme per l' industria, pèl treball, pèl pá del obrer y per la sort de las classes productoras, surten aumentadas en un ters y un quint.

Corren comissions a Madrid per prevenir aquest desastre: los comissionistas demanan, suplican, exposan, argumentan; demostren, presentan datos que no poden contradir-se... Tot inútil. Lo *modus vivendi* ab Inglaterra s' ha de tirar endavant costi 'l que costi y pesi a qui pesi.

Y la compensació que prometen donar a la industria? Una alevosia, una treta digna de la fé púnica o conservadora.

—¡Abolirém la base quintal diuhen com si fessen un gran sacrifici.

Y bè ¿qué significa l' abolicció de la base quinta, qu' establia una serie de rebaixas escalonadas en un número d' anys? Significa senzillament que aquestas rebaixas dependran desde are del capritxo de qualsevol ministre: significa senzillament posar una argolla al coll de la industria; tots los que vajan passant pèl govern podran estrenye ab entera tranquilat.

Bastan aquests dos punts de vista per fer lo procès de la gent conservadora, de aquest partit, compost, segons diuhen, de la gent més seria entre las fraccions legals que defensen la monarquia de D. Alfonso XII.

Ni al mateix Jesucrist van posarli sobre la creu un I. N. R. I. més prenyat de befa y escarni.

P. K.

A CAL METJE.

N demati la senyora Espanya 's lleva ab un humor dels diables: tot li fá mal, té basqueig, las camas se li torsan y, en una paraula, coneix que no está bona.

—No hi ha més, —diu la pobra senyora, encaminantse cap a la porta;— es precis ferme donar una mirada pèl metje.—

Y, en efecte: baixa las escalas ab penas y treballs y xano xano se 'n va a trebar al reputat facultatiu doctor Porvenir.

Ja hi es: un criat la fá entrar y 'l Dr. Porvenir, tant negre com sempre, la comensa a interrogar:

—Aném a veure, senyora. ¿Qué li fá mal a vosté?

—Tot.

—¿Lo cap com lo tè?

—A passeig: devegadas hasta 'm venen ganas de fer un cop de cap.

—¿Tè gana?

—¡Uy! Molta: lo que no tinch es menjar.

—¿Y las mans? ¿hi tè forsa? ¿pot treballar?

—No senyor, no puch.

—¡Bol! ¿y per qué?

—Ja veurá, es molt senzill: perque no tinch feyna.

—Veyám: tregui la llengua.

—Aixó ray; sempre n' estich trayent dos pams: miri.

—¡Psèl! Una mica bruta: aquesta llengua no m' agrada.

—Ni a mi tampoch: per xó ara ja no estich per més llengua; ¡fets, fets!

—Bueno: a veure 'l pols.

—Tingui: 'm sembla que ab aixó hi tindrà molt que dir, perque sempre estich alterada de polsos.

—Y es aixis mateix senyora: 's véu que vosté ha passat un disgust.

—¿Un, diu? Digui una carretada.

—Ho crech aixis mateix. Y escolli: ¿vosté tús, escup, tréu alguna cosa?

—Si senyor: foch pèls caixals.

—Aixó vol dir que vosté pateix molt del cos.

—En efecte; pateixo del Cos... Gayon, que no 'm deixa viure ni medrar, a copia de pagos y contribucions de totas classes.

—¿Vosté es casada o soltera?

—Casada, per desgracia; pero no estich ab l' home, perque van casarme a disgust; y desde l' endemà mateix del matrimoni, sempre hem estat l' un tirant per la dreta y l' altre per la esquerra.

—Y familia, ¿'n tè?

—Molta: y per cert que 'n tinch de totas menas. Hi ha alguns fills que son bons; pero 'ls altres... ¡quina familia!...

—¿Pot dormir?

—¿Pot dormir?

—¿Pot dormir?

—¿Pot dormir?

—¿Pot dormir?

—¿Pot dormir?

—¿Pot dormir?

—¿Pot dormir?

—¿Pot dormir?

—¿Pot dormir?

—¿Pot dormir?

—¿Pot dormir?

—¿Pot dormir?

—¿Pot dormir?

—¿Pot dormir?

—¿Pot dormir?

—¿Pot dormir?

—¿Pot dormir?

—¿Pot dormir?

—¿Pot dormir?

—¿Pot dormir?

—¿Pot dormir?

—¿Pot dormir?

—¿Pot dormir?

—De sobras: com qu' estich tant desocupada, dormo tant com vull.

—Y digui, ¿digerex bè?

—Ho ignoro completament: fá temps que no digeixo, ni bè ni mal.

—Vaja: no 'm queda cap dupte. Ja sè quina es la seva dolencia.

—¡Oh! Tambè la sè jo: lo que no trobo es lo remey.

—Si senyo a, si: vostè pateix d' una *reaccionaritis* aguda.

—Angela! Fins aquí estem conformes. ¿Qué més?

—Y aquesta *reaccionaritis* necessita combátres ab un tractament enérgich.

—¿Verbi gracia las *plldoras Zorrilla*?

—Miri; aixó es una mica peliagut: lo medicament decisiu no 'l puch precisar instantáneament. L' únich que li puch recomanar es un cambi d' ayres, per enfortir los pulmonos y renovar la sanch.

—¿Y ahont li sembla que podria anar?

—Ara com ara, no hi ha ayres més bons que 'ls de Fransa: alló es capás de ressucitar un mort.

—Está bè, pues: hi anirè.

—¡Oh! Pero no s' entretengui massa: vostè está ja molt delicadota, y si tarda molt, potser no hi será a temps.

—No passi cuydado. Escolti: per anar a Fransa ¿per quin camí li sembla que hi arribaria més aviat?

—Senyora, tots los camins son bons: lo gran que es anarhi depressa, sigui per allí hont se vulgui.

—Mil gracias, senyor doctor. M' agrada tot lo que vostè 'm diu, perque veig qu' está conforme ab las mèyas ideas y ab los mèus pressentiments. Vaig a arreglar los quatre drapots que tinch y prenc lo tren desseguida.

—¡Magnífich! Fassiú aixis y no se 'n penedirá.

—Estigui bonet.—

La senyora Espanya s' encamina resoltament cap a la porta, quan lo doctor, posántseli al davant ab molta cortesia, la detura.

—Senyora...

—¿Qué se li ofereix?

—Vostè sens dupte s' ha olvidat de pagarme la consulta.

—No, no me 'n he olvidat: lo que hi ha que...

—Digui.

—Que no tinch quartos.—

Lo metje reflexiona un moment, y al últim obrintli ell mateix la mampara, li diu ab un accent extrany, barreja d' amabilitat y profecia:

—Vájjissen tranquila, senyora: cúris y pensi ab lo Porvenir; lo Porvenir confía en vostè.

FANTÁSTICH.

N Martos obra sempre segons l' humor del moment, y quan la dona per casar als homes polítichs y als partits, quan la dona per divorciarlos.

Encare no fá un any que vá divorciar a l' esquerra, y avuy tracta de casarla ab lo fusionisme.

Tant que ja fins se tracta de capitols matrimoniales.

Però com que l' esquerra no renuncia a modificar la constitució en sentit democrátich y l' fusionisme no vol que 's toqui la del any 76, en Martos ha trobat la manera de fer content al nuvi y a la nuvia.

¿De quina manera?

Afegint a la constitució íntegra del 76 un acta adicional en la qual s' hi consignin los drets individuals que conté la del 69.

Aixis lo jech, ab uns faldons, semblará un frach; però un frach de dos panyos distints y de diferent color.

De manera que quan lo nuvi vaja a l' iglesia a casarse, sortirá tot' hom a la porta a ferse un tip de riure.

Y a propòsit, ja que la unió dels monárquichs quan no impossible resulta ridicul ¿no seria hora ja de que s' intentés la dels republicans?

Prou divisions, prou escluvismes, y tots a la una.

¡Ah, si 's fès aixis, que 'n seriam de respectats y qué aviat entraria 'l barco a port!

Lo dia que vá parlar en Castelar, las contrasenyas per entrar a la tribuna pública del Congrés se venian a quatre duros. Home hi havia que per atraparne una s' estigué fent qua a la porta desde la tarde del dia avants, y allá passá tota la nit.

Y are 'ls conservadors que vajan dihent que 'l gran orador de la democracia está en decadencia.

Y la veritat siga dita: lo discurs de 'n Castelar, baix sos aspectes oratori y polítich, es una obra portentosa. En ella queda més que consignada, esculpida la lli-

bertat de la Ciencia. Hi ha párrafos de doctrina que deurian grabarse ab lletras d' or en totes las Universitats espanyolas.

L' únich sensible es que per combatre als conservadors s' emplehi tanta eloqüencia. Ab un parell de clatelladas se 'ls honra massa.

Un párrafo de la rectificació de 'n Castelar:

«Vos dich de veritat que la política dels neo-catòlics vá derribar avants lo trono de D.ª Isabel II, y are derribará 'l trono de D. Alfonso XII.» (Grans crits de la majoria, com si li arrenquessin la pell. Lo president crida a l' ordre al orador).

En Castelar dona las explicacions que se li deman- nan, en aquesta forma:

«Es un argument usat aquí mil vegadas lo dir que una tendencia, si 's persisteix en ella, pot matar una institució, com una medicina exagerada pot matar un cos.» (Continuan los rumors).

«Pero, senyors, ¿es possible que ni quan marxéu sobre las ruinas que fumejan, arribéu a creure en la existencia dels volcans?»

Lo *modus vivendi* será presentat probablement avuy dissapte; lo més tart demà passat dilluns.

¡Pobra industria espanyola! La faramalla conservadora vol que passis la quaresma, y t' imposa uns dejunis que han de acabar ab ta existencia.

Quan los treballadors de Madrid no ván tenir feyna, ván sortir al carrer, demanant *pan y trabajo*, y 'ls conservadors que volen menjar y fer la dijestió tranquilament, ván emplearne uns quants mils en obras públicas, a set rals diaris.

Escás es lo jornal de set rals; però sempre 'ls treballadors de Madrid tenen un recurs ab que no poden contar los de provincias quan quedan en vaga.

Un projecte:

Quan a provincias queda un número de obrers sense treball—y are ab lo *modus vivendi* succehirá aixó aquí a Catalunya en gran escala—¿no seria convenient que se 'n anessin a Madrid a recorrer aquells carrers demanant ocupació?

Lo *modus viaendi* es obra de aquells polítichs.

Y qui ha fet lo mal, que 'l pagui.

Ja s' ha fixat lo cupo del actual reemplaç.

Lo govern demana la friolera de 70,000 homes, dich de 70,000 redencions.

Perque aixis com los homes li fán nosa, las redencions li venen que ni pintadas.

¡Ah! Si tothom ho sabia entendre, ningú 's redimiria. Bastaria que 'l cupo enter dels 70,000 quintos se presentés al govern, dihentli:

—Vaja, aquí 'm tens, manténme.

Y al cap de un trimestre hauria de donar la llicencia a tothom, perque prou penas passa per mantenirse ell y la colla.

Fá poch dias en Romero Robledo vá dir a n' en Castelar.

«No hable Vd. porque estamos resueltos a darle una carrera en pelo.»

Y en efecte, 'ls diputats del pilot anónim ván tractar de interrompre y destarotar al gran orador; però ván sortirne ab las mans al cap, perque en Castelar ab una paraula no més los deixava clavats al banch.

De manera que la carrera vá ser *en pelo*.

Però per ells.

En Pidal vá entrar en lo govern per tenir propicis als neos y especialment als bisbes: aixó tothom ho sab.

Donchs, are resulta que 'ls bisbes no tenen prou tinta per escriure pastorals contra 'l govern.

Ja ho diu lo refrán: «Cria corps y t' treuran los ulls.»

En Cánovas está més cremat que un cabo de realistas, tant que, segons diuhen, vol pendre las més enérgicas disposicions contra 'ls bisbes que se li sublevan.

Per mi ja pot comensar a tractarlos com si en lloch de ser bisbes fossen periodistas.

Però D. Anton, avants ha de llogar un traje de Tenorio y exclamar:

Llamé al clero y no me oyó,
y pues cierra sus oídos,
de los difuntos y heridos
responda el clero; no yo.

¿Será veritat lo que diuhen?

¿Que 'l ministre de Inglaterra a Madrid ha rebut encàrrech de reclutar jefes y oficiales espanyols per anar a fer la guerra al Sudan?

Oh y encare diuhen que admeterá als que procedeixen de las filas carcundas, pagant los subtenents a 200 duros al més, a 250 'ls tinents y a 300 los capitans.

¡Vaya un disgust nos donaria Inglaterra si se 'ns enduya tots los carlins!

Aixó si que seria per nosaltres un verdader *modus-vivendi*.

Diu un telégrama:

«Avuy s' encarregará de la capitania general de Madrid lo general Pavia.»

Home, arribis a las Corts, y recordis del tres de janer.

Si ho feya aixis, casi casi li perdonariam aquella treta, que vá entussiasmar tant a la gent conservadora.

«La desamortisació es un llatrocini.»

Aquesta frase posada en llabis de un diputat neo que forma avuy part en las filas conservadoras vá tenir la virtut d' entussiasmar a la majoria.

Ab quanta rahó vá dir un liberal:

—Senyors, no aplaudiu que teniu las mans ocupadas ab los béns del clero. Si la desamortisació es realment un llatrocini, vosaltres que heu comprat los béns desamortisats per un tres y no res, no sè lo que seréu. ¿Per qué per aplaudir ab més desembrás no 'us despreneu de la vostra fortuna?

A molts diputats los hi ván sortir los colors a la cara.

Quan los inglesos se 'n anavan a Karthum los van rebre a canonadas.

En cambi al dirigirse a pendre per asalt las nostras fábricas, los conservadors los hi obran las portas y 'ls acompanyan.

¡Qui ho havia de dir que baix lo govern de 'n Cánovas havian de ser los espanyols menos patriotas y més degenerats que 'ls mateixos sudanesos!

L' obra de D. Ricardo Muñiz *Apuntes históricos sobre la Revolución de 1868*, que 's ven en la llibreria de 'n Lopez, conté multitud de datos molts d' ells desconeguts, que ilustren de una manera notable los fets y aconteixements que antecediren a la gloriosa revolució de Setembre. Basta saber que 'l Sr. Muñiz gosava de l' amistat y confiança del general Prim, per comprendre que ha d' estar enterat de molts fets, y que lo que diu es cert.—Recomaném l' adquisició de aquest llibre a las personas curiosas.

LAS FIGAS VERDAS.

LOS CONSERVADORES.

Si senyors, ja está probat d' un modo que no admet réplica: hém estat, som y serém los amos d' aquesta terra. Tot lo que 'ls liberalots fan per pendrens la cullera, es com picá en ferro fret, pues ja ho diu la cansò vella:
¡tan patantán,
que las figas son verdas!

LOS DEMÓCRATAS.

Está bè, nobles patricis, vosaltres anéu xuclant; fuméuvos ab santa calma la gran breva nacional. No hi ha mal que cent anys duri, tot s' acaba aviat ó tart y si avuy dia las figas son verdas, no 'n feu cap cas;
¡tan patantán,
que ja madurarán!

LOS CONSERVADORES.

¡Qué han de madurar, pobrets! Lo país no está per grescas, y ménos ara que véu que 'ls conservadors ho entenen. Per xó viu quiet y tranquil, y mentres lo govern vetlla, ell s' entrega ab dols repós y diu, tot posantse a jeure:
¡tan patantán,
que las figas son verdas!

LOS DEMÓCRATAS.

¡Infelissos, somihéu truytas! ¡estéu tots desvariejant, plens del bar d' aquesta nómina que se 'us ha pujat al cap! Si 'us prenguéssiu la molestia de mirá 'l país que fa, veuríau que en lloch de jeure murmura de baix en baix:
¡tan patantán,
que ja madurarán!

LOS CONSERVADORES.

Res: en aquest món pervers, ja ho va dir bé aquell poeta,

tot es segons lo color
del cristal... etc., etc.
Que vosaltres veyeu naps?
Pues nosaltres eyem bledas,
perque estém ben convensuts
de que 'l temps us farà entendre
tan patantán,
que las figas son verdas!

LOS DEMÓCRATAS.

Si tinguéssiu tant judici
com ganas de governar,
compendriau que la breva
se 'us escapa de las mans.
Miréuvos bé; la discordia
grilla ja en lo vostre camp,
y si ara las discrepacias
son petitas, aixó ray;
tan patantán,
que ja madurarán!

LOS CONSERVADORES.

¡Bah, bah, bah! No 'ns féu cap por,
ni es fácl que poguéu férnosén.
Podréu está en algun cas
separats per diferencias;
pero, y vosaltres ¿qué féu?
sou poch, no 'us podéu entendre,
vos baralléu dia y nit
y á cada moment féu veure
tan patantán,
que las figas son verdas!

LOS DEMÓCRATAS.

L' experiéncia s' aprofita,
los anys no passen en vá
y la nostra unió s' imposa
com una necessitat.
Per lo tant, quan sigui 'l dia,
aquesta unió s' durá á cap,
y llavoras podrém dirvos:
—¿Sabéu las figas d' avants?
Tan patantán;
pues ja s' han madurat!

C. GUMÁ.

DISSAPTE vá cantarse en lo *Principal*
la missa de 'n Verdi. L' execució
vá resultar inmillorable. Difícilment
tornará á sentirse may més un con-
junt musical tant grandios. En Gou-
la dirigint aquella gran massa vá
demostrar que no hi havia avuy cap
més director com ell, y aixó que vá dir la missa sense
missal, es á dir: sense partitura. Tots los artistas, ad-
mirables.

Dos elogis de la missa:

Primer: que 'l producte 's destina, no á treure áni-
mas del purgatori, sino á treure andalusos de la mi-
seria.

Segon: que no s' hi vá veure cap capellá.

En los próxims presupuestos l' impost de la sal s'
aglomerará ab las contribucions territorial é industrial,
aumentantse aquestas en un 4 ó 5 per cent.

Fins are se cobrava la sal mólt.

Are la cobrarán aglomerada, es á dir: de terrós.

¡Qué 'n tē de sal aquest govern!

Encare hi ha duptes respecte á si 'l general Gordon
es mort ó es viu.

En vista de lo qual resulta demostrada la impoten-
cia dels inglesos.

Ván anar á conquistar lo Sudán, y ni siquiera han
lograt conquistar una notícia.

No n' hi havia prou á la güenta ab un Pidal al mi-
nisteri, que ara tractan de nombrar á un altre Pidal
vice-president del Congrès.

Proposo una variació al diccionari.

Qu' en lloch del verb *pidolar*, s' hi continúhi 'l verb
pidalar.

De Méjich á Espanya se ván perdre 12,000 duros
destinats al monument á Colon.

De Extremadura á Andulucia se ván perdre 12,000
xorissos destinats als andalusos perjudicats pels terre-
motos.

L' únich que aquí no 's pert may son las garrotadas
dels conservadors.

Aquestas arriban sempre al seu destino.

Som al dimecres de Quaresma.

L' Espanya mana á n' en Cánovas que s' ajenolli, y

posantli al front un pessich de cendra de puro d' es-
tanch, li diu:

—*Memento, quia pulvis est, et in pulvere rever-
teris.*

En efecte: si 'ls partits liberals se sabian entendre,
quedarían pulverisats en Cánovas, tots los que 'l se-
gueixen y tots los que l' apoyan.

En Sagasta arremet contra 'l govern y despampana
á n' en Pidal no més que preguntantli:

—Es precis que sapiguém si accepta ó no l' article 11
de la Constitució.

—La mèva resposta sobre aquest punt, diu en Pidal,
figura en sis ó set punts diferents del *Diari de sessions*.

—Está bè, replica en Sagasta; pero estolvihim lo
treball de buscarho y respongui ab un sí ó ab un no.
Tot inútil, en Pidal no vá voler respondre.

Unicament, y encare á mitja véu,
cantava aquell bordegás,
al veures en semblants *bretes*:

—*No me aprietes, no me aprietes*
Déjame comer en paz.

Parlavan uns de la derrota que han suferit los ingle-
sos al Sudán, de la presa de Karthum y de la mort del
general Gordon, hassanyas realizadas per las forsas
del Mahdi, y un pagés que s' ho escoltava va dir:

—Aquest fulano es fill del méu poble.

—D' hont sou vos?

—Ay, ay, de *Sant Madri*.

Dels últims debats sostinguts en lo Congrès, los con-
servadors n' han sortit esmicolats.

Si 's tractés de una altra mena de gent diriam que
no n' havian quedat més que las orelas.

Pero tractantse de conservadors hem de regoneixe
que no n' han quedat més que las bocas.

Y es perque fins després de triturats, las bocas con-
servadoras menjan.

Molt se parla are com are de l' unió de l' esquerra
ab los fusionistas, ó siga de la refusió.

Y are fassan lo favor de dirme: si la fusió va sortir
dolenta ¿qué será la refusió?

Redolenta.

L' esquerra del Reichstag va donar l' altra dia una
xiulada á n' en Bismarck.

En Cánovas ple d' orgull:

—¿No veuen com los grans homes s' apressuran
á imitarme? A mi ja fa temps que 'l país en massa 'm
xiula.

En Sagasta, en Martos y en Lopez Dominguez han
esmorsat plegats.

Suposo que per postres se menjarian un Cánovas
fet de mantecado.

Perque 'l monstro s' ha quedat gelat.

Lo bisbe de Orihuela, aquell que no va voler adme-
tre 'l producte de una funció de teatro per socorre als
infelissos de Andalusia, vá aceptar sense inconvenient
lo producte de una corrida de toros.

Ab lo qual demostra que las funcions de teatro son
immorals y anti-religiosas, mentres que las corridas de
toros son agradables á la santa religió.

Sobre tot lo capeig á la Verónica.

Un dia en lo despaig de las cédulas personals, vá
tenir lloch lo següent diálech entre l' empleat enca-
rregat de omplirilas y una senyora bastant abultada.

—¿La gracia de vosté?

—Fulana de tal.

—¿Edat?

La senyora vacila, y per últim respon:

—Vinticinch anys.

—¿Estat?

La senyora mirantse 'l de cap á péus:

—Estat interessant ¿qué no ho véu?

Un xicot que havia de heredar de un seu oncle,
possehia una instrucció molt escassa y tenia la mala
costum d' estar escoltant darrera de totas las portas.

Un dia l' oncle estava tancat ab lo notari per fer lo
testament y, deya:

—Lego á Fulano... lego á Zutano... lego á Mengano...

—¿Hont es lo teu oncle, noy? vá preguntarli un
entrant de la casa.

—¿Xitl... calli... no 'l destorbi, respongué 'l tanoca...
Crech que vol fundar un convent... Are es aquí dintre
y ja está nombrant als llechs.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*A-na-gra-ma.*
2. TRENCA-CLOSCAS.—*Llapidera.*
3. GEROGLIFICH.—*Com més comestibles més especies*
Han enviat totas las solucions los ciutadans Asnerolf
Alkupsa, Ballador del Centro artístich, Una Mosca y
Jenani. N' han endavinadas 2 Arnolfo y Palitroques
y 1 no més Un tarumba.

XARADA.

Escolti, senyora Tot;
que 'm voldria fe 'l favor
de dir á l' *Hu-dos-tres-quarta*,
que jo li porto una carta
que li envía 'l seu senyor?
—Com se diu?

—*Una-dos-tres.*

—Y no li ha donat res més?
—Que poca memoria tinch;
expressions per la *Quart-cinch*
per l' *Hu-tres-quarta* y vostés.

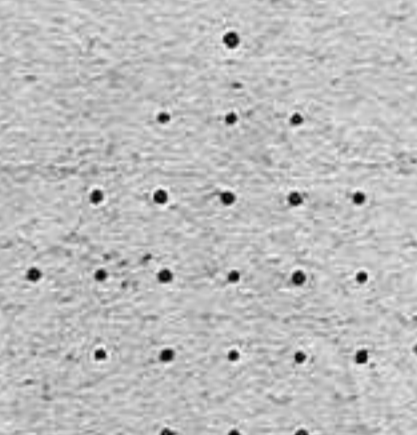
JENANI.

MUDANSA.

En *Total* es tot formal
quan se troba en cert *total*.
Aquest dia com un tot
dormia lo tabalot.
Per lo *total* sempre está
sens' poderse'n desvesa.
A lo primer tot d' esquella
va á missa com una vella.
Ab lo noy del rebadá
perta un tot á pastorá.
No més ahí en un *total*
va sapiguer ser formal.

NOY DE LA XERA.

ROMBO.

Primera ratlla vertical y horisontal, consonant; se-
gona, embalatje per portar certs líquits; tercera, per
jugar al billar; quarta, nom de dona; quinta, lo qu'es
un barret quan es vell; sexta, un número; séptima, una
consonant.

UN DE GRACIA.

CONVERSA.

- Ahont anavas, Pepeta, diumenje á la tarde?
- A veure 'l Carnestoltas, Francisca.
- No vas veure á n' en Pidal?
- No. A qui vaig veure vá ser á n' en...
- Qui?
- Entre tú y jo ho havém dit.

NOY DEL QUART PIS.

GEROGLIFICH.

×
P
III
ILI
D.
I.

BALLADOR DE LA CATALANA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans Un que no es cuyt, Una mosca, Petons y Pesichs, Un
Guindilla, Un que pica ferro, Imparcial, Un tísich de real ordre,
Asnerolf Alkupsa, Un novici, C. Serra y C., R. R. y Un ballador
del centro: *Lo que 'ns envian aquesta senmana no 'ns serveix.*

Ciutadans Dos Liberals, Pepet Simpálich, Nas de punta inglesa,
Giroflé, Sanch y fetje, Orellu del Bruch, Un estudiant, Un Llepa-
fils, Moix, M. Quinquibus y Tres morts-vius de Reus: *Publicaréu
alguna cosa de lo que 'ns envian.*

Ciudadá S. Molas y B.: La poesia es molt incorreeta.—S. R. (a)
Llam-brochs: Al enterarme de la seva apreciable ja havia passat
Carnestoltas.—Bonifaci Malcarat: La poesia está bé.—Xitlet: L' epi-
grama está bé; pero es massa vert.—Un Gafarró: Enterats y cum-
plim sos desitjos.—J. A. y R.: Publicaréu la poesia.—N. N. y P.:
Publicaréu l' article.

LOPEZ, Editor.—*Rambla del Mitj, 20.*

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

Si Bismarck s'apodera de mitj' Africa
poca cosa aquells pobles perderán:

que si perden caciques, un cacique
que valdrá per tots ells han de trobar.